

ПРОЛОГ

Колись за давніх-давен початок закохався в кінець. І дехто каже також, що сонце закохалося в місяць, світло в темряву, добро у зло, а все — у ніщо.

Обоє мали стільки ж імен, як і облич, хоча зазвичай звали їх Королем Сонця і Королевою Ночі. Вони любили одне одного всім серцем і правили як перші боги над світом, повним чудес — величним і водночас неприборканим та наповненим хаосом. Тривало це недовго, тому що з хаосу родилися нові боги й богині. Першою була жінка, яка, здавалося, виросла з самої землі, і разом з нею прийшов Батько Небо.

Мати Земля була ніжна й ласкава — голос гармонії серед моря хаосу, хоча й була часом несамовитою та дикою, і трясла тоді світом у своєму гніві. Батько Небо навпроти неї був невимовно мудрий, його думки безмежні, а воля несхитна, хоча пиха його й високодумство були такі ж неосяжні, як і сам круговид.

Обоє, на перший погляд, були цілком протилежні, та все одно існували в ідеальній гармонії одне з одним.

Після них прийшла дівка з очима, наповненими безмежжям, та волоссям, зітканим із золота. Коли вона сміялася, сходило сонце, а коли бачила сні, місяць гладив її по щоках. Король Сонця і Королева Ночі полюбили її всім серцем, і відтоді називали діву Сестрою Часу. Світ став спокійніший, втихомирений богами, а хаос був переможений майже. Але лиш майже.

Востаннє хаос збурився і повстав. Земля захиталася, гори вивергнули вогонь у небо. І разом з бурею й дощем прийшов також останній з богів. Хаос згас у холодному серці, яке відтоді билося в грудях Брата Долі.

Коли хаос був нарешті приборканий, життя могло далі буяти на землі, і тому сталося так, що перші люди почали заселяти світ. Боги чудувалися тому, що хоча люди були скінченні, на противагу їм, і життя їх тривало не довше від змигу ока, вони все одно могли те, що було не під силу богам: народжувати життя. Діти виростили у жінок і чоловіків, жінки ставали матерями, а чоловіки — батьками. Сміх дітей був наче солодка музика у вухах богів.

Сповнившись цікавістю, боги змішалися з людьми, і це означало те, що дітей, які припали їм найбільше до серця, вони наділяли магією, щоб потім випробувати їх. Ті, хто витримував ці проби, здобували ласку богів і разом з нею, крім магії, багатства й земель, також дар безсмертя. Так зібралися ці улюбленці у дворах під орудою богів — перші роди шляхетних, які ввійшли пізніше в підручники історії як перші казкові сім'ї.

Люди були щасливі, світ був повний магії та чудес, і боги правили в той час у гармонії. Їхнє буття не мало кінця. Жоден із них не знав смутку чи горя. Вони були щасливі. Принаймні більшість з них.

— Я так і знала: Королева Ночі була сумна! — вирвалося мимоволі з мене.

— Тсс, перестань же перебивати, Райн, — прошипіла до мене Фіона, і легкий літній вітерець розвіяв чорне волосся їй по плечах.

Хоча у свої дванадцять Фіона була на п'ять років старша від мене, вона весь час запевняла, що ми на вигляд як близнята. Але це було не так. Шкіра Фіони була куди світлішою від моєї, тому що вона проводила за навчанням більше часу в бібліотеці. Як і мають усі великі дівчата, говорила зазвичай бабуся. Але я не

була великою дівчинкою. Принаймні з погляду бабусі. Волосся Фіони було довге й рівне, а моє куйовдилося весь час, і відколи мій кузен Авері приліпив у нього жувальну гумку, воно стало таке коротке, що лоскотало вуха.

Як на мене, у нас із Фіоною було подібне лише одне — наші очі. Вони були сині. Так само, як очі мами, і тітки Ліллі, і бабусі. Вважають, що в тітки Пенсі очі також були сині. Але відколи... я не знала напевне відколи, тому що мама й інші завжди мовчали про це. Та позаяк Авері, мій кузен та її син, жив разом з нами, скільки я себе пам'ятаю, вона, напевно, зникла дуже, дуже давно.

— Діти, прошу вашої уваги! — бабуся поклала книжку казок і суворо до нас закліпала. Вона сиділа на старій лаві під старою яблунею перед нашим будинком. Своїм довгим носом і колючим поглядом бабуся нагадувала мені ворону. Тільки таку, що навівала страх.

— Райн увесь час заважає, — накинулася на мене Фіона.

— Це ніяка не правда, — огризнулася я, і від люті мені пропекло вогнем щоки. — А історія ця нудна. Ми вже чули її мільйон разів. Щонайменше!

— Ти така дитина, — прошипіла Фіона і закинула довге волосся собі за спину. Метелик запурхав навколо неї. Усе живе любило Фіону. Метелики завжди пурхали навколо неї. Як над квіткою. Отруйною, щоправда, квіткою. Я блимнула на неї очима.

— Годі вже, — сказала бабуся, і ми вмиль позмовкали, почувши суворий тон у її голосі. Вона поправила свої круглі лінзи, і золота оправа зблиснула у сонячному світлі. — Фіоно. Такій юній дамі не личить втрачати терпець і підносити голос.

— Але ж Райн щойно...

— Райн, — перервала її бабуся, а тоді просвердлила мене таким пронизливим поглядом, що я опустила плечі. Погляд бабусі був завжди неприємно важкий. — Райн треба навчитися слухати. Хоч ти і знаєш вже ці історії, та ще їх не розумієш.

— Я розумію їх дуже добре, — мовила непокірно я, і Фіона щипнула мене нелюб'язно за ногу. Коза.

— Ну, якщо так, то можеш повертатися в дім. Я впевнена, що Авері зрадіє твоєму товариству.

— Ні. — Я примружилася і стала теревити нитку, що стирчала з моєї білої сукні. Висока трава лоскотала голі ноги. Моє ліве коліно було подерте, відколи я спробувала вилізти на яблуню вище від Авері. — А чому Авері не пускають ніколи на уроки історії? Думаю, він радо посидів би з нами.

Бабуся насупила чоло і цокнула язиком.

— Авері — Гантер.

— А хіба це погано?

— Він такий, як його батько. Тоді як ми, ми — Вайти.

Як завжди, коли бабуся казала це, щось таке набігало їй на обличчя, від чого перехоплювало дух. Тоді я почувалася важливою.

— Ми є носіями могутньої й прадавньої спадщини. Ми походимо з перших казкових сімей, яких самі боги наділили магією й безсмертям. У наших жилах тече блакитна кров, прадавня кров, могутня кров. Ми та інші казкові сім'ї є останніми спадкоємцями справжньої магії. Фіоно? — Її погляд просвердлив очі моєї сестри, і вона випростала свої тендітні плечі. — А хто були ті перші казкові сім'ї, які отримали дари богів?

— Тих людей, що подавали найбільші надії, боги наділили магичними дарами і піддали важким пробам. Ті, хто успішно ці проби витримав, здобули прихильність богів і були благословенні безсмертям, а крім нього, ще й землями та багатством. Скільки саме їх було, вже ніхто не знає, тому що багато казок загубилося з плином часу, але кілька найбільших шляхетних двірських родів були сім'ями з таких казок: «Попелюшка», «Рapunцель», «Білосніжка», «Жаб'ячий король», «Приспана красуня», «Біляночка й Руженочка», «Різношерстка», «Шість лебедів»,

«Король Дроздобород», «Стоптані черевички», «Принцеса-гусівниця» і «Три листочки від змії».

— Але до слова... просто хочу переконатися. — Бабуся обернулася до мене. — Райн? Носіями якої спадщини ми досі є?

— Ми походимо з сім'ї Білосніжки, — відповіла я, наче стрелила з пістолета.

— Правильно, — сказала вона, і гордість промайнула в її очах.

— Нашою праматір'ю була Білосніжка. Вона стала однією з наймогутніших придворців, витримавши три важкі проби. Якими були ці проби, Райн?

Нервуючись, я скося глянула вниз на Фіону, яка всміхалася так само, як зазвичай це робила бабуся, коли вважала співрозмовника дурником, але була занадто ввічлива, щоб сказати про це вголос. Але я блимнула на неї очима і відповіла:

— Її отруїли гребінцем, здушили корсетом, і під кінець вона вдавилася яблуком. Після того, як вона витримала ці проби, її прийняли у двір богів.

Усе пішло, як по маслу. Слова «здушити» мене навчив Авері.

Фіона стисла губи, а тоді засміялася підкреслено дружньо і погладила мене по голівці:

— Молодець, Райн.

— Не чіпай, — сказала я, стягнувши її руку зі своєї голови.

— А що таке? Я ж тебе тільки похвалила.

— Ні, ти просто з мене смієшся.

— Діти! — крикнула бабуся і гостро подивилася на нас, аж поки ми двоє не відсунулися одна від одної. Бабуся зітхнула, а тоді заговорила далі: — Хто може мені?..

— Бабцю? — перебила її я, і бабуся зітхнула знову.

— Що таке, Райн?

— Який дар отримала Білосніжка від богів? — спитала я, майже затамувавши дух.

Бабуся усміхнулася, і тонкі зморшки проступили їй навколо рота, які, однак, були м'якшими, ніж усі її решта. Майже по-змовницьки вона сказала:

— Її наділили даром чистого серця.

Розчарування змусило мене знову прикусити губу.

— І все?

— Що значить, і все? Чого ти ще сподівалася? — спитала в мене роздратовано бабуся.

— Я чекала чогось магічного, чогось супер, — сказала я, і бабуся поглянула на мене так, ніби я поклала їй у суп жабу.

— Супер, — вона повторила це слово з такою зневагою, яку приборігала хіба що для демократії.

— Моя люба дитино, дар чистого серця неймовірно могутній. Її душа була така чиста і бездоганна, що навіть отрута королеви не подіяла на неї, а своєю сердечністю й добротою вона орудувала так само вправно, як і мечем, і завдяки цьому змогла здолати навіть сон смерті. Цей дар недооцінювати не можна. Вона витримала всі випробовування, які випали їй, і тому стала одним з найвідоміших казкових персонажів усіх часів. І ми, жінки Вайт, є носіями цієї спадщини. Цей дар ще й досі дрімає в нас, хоча від магії в цьому невідрадному світі не залишилося майже нічого. Ми — останній її доказ. Одна з нечисленних казкових сімей, які ще не вимерли. І на нас лежить обов'язок зберегти свій спадок. Сподіватися, що боги дадуть нам нові випробовування, щоб ми довели свою силу, і слава про казкові сім'ї розійшлася по світу знову.

Губи Фіони вигнулися від гордості, але очі водночас опустилися так, що її вії торкнулися щік.

— Я зроблю все, що можливо, щоб бути гідною нашої спадщини, бабуся.

— На це я сподіваюся, — відказала та і простягнула їй книжку. — Чи хотіла б ти читати далі, дитино?

РОЗДІЛ 1

Одинадцять років потому

О Гайнріху, зламався віз!
Ні, пане, це не обід тріс,
Це серце, зв'язане любов'ю,
Облилося від болю кров'ю.

З казки «Жаб'ячий король, або Залізний Гайнріх» братів Грімм

Украсти автомобіль було в теорії трохи легше, ніж на практиці.
І тим більше такий страшенно брудний.

З обридою я витерла свої запилюжені руки об чорну шкіряну куртку. Мої пальці були вже чорні. Мені їх, напевно, доведеться шкребти до крові, щоб вони знову стали чисті і не залишилося слідів. Моя бабуса дуже пильна, і на кожну, навіть найменшу, дрібницю завжди звертає увагу.

— Рухайся швидше, Райн! — Бліде обличчя з веснянками виринуло наді мною. Густе каштанове волосся вибивалося з-під синього гуді. — У нас є ще дві хвилини, перш ніж нас тут застукать, — сказала Голлі, моя найкраща подруга.

Гарчачи, я зіпила зуби і накинулася на кабелі прадавнього «бентлі».

— Мені майже вдалося, треба тільки з'єднати кабелем клема реле та батареї.

Голлі скептично засунула соломинку із синім слаші собі до рота та голосно сьорбнула.

— Здається, що ти плетеш клубок з кабелів, а не з'єднуєш клеми, — заявила вона.

На задньому сидінні грюкнуло, і між нами виринув білий чуб мого кузена Авері.

— Якщо ти зараз замкнеш дроти і нас повбиває всіх, то бабуся приб'є нас точно. Тобто вона все одно нас уб'є, коли до неї дійде, що ми навмисне сперли її машину. І нам влетить ще більше, коли вона рознюхає, чому ми це зробили.

Й Авері, треба визнати, не надто помилявся. Як не прикро, тільки бабуня мала настільки старе авто, яке можна було закоротити. «Поло» мого тата могло видаватися заржавілим, але з ним ця штука точно б не пройшла. І тим більше з «ауді» моєї мами чи «міні» моєї тітки.

Дроти врізалися в мою шкіру, і я рвучко підвела погляд.

— Чи не могли б ви двоє перестати бурчати і замість цього мені допомогти? Ми ніколи так не доїдемо на наш концерт у «Кейдж».

— То як? — спитали вони обоє водночас.

— Можливо, мені посвітите?

— Ну, так... — Голлі дістала свій мобільник і посвітила мені, поки я скручувала дроти.

— Отже, тепер би мало... отут... а тоді — іскра шкваркнула між моїми пальцями і пропекла мені пучки. Я тихо вилаялася — більше зі страху, аніж від болю. Авері пригнувся, Голлі прикрилася своїм слаші. За секунду завівся стрекочучи мотор. Аж надто голосно. Ми здригнулися всі разом.

Я нервово зиркнула на дім. Але його і далі огортала темрява. На щастя, моя сім'я і справді міцно спала.

Принаймні всі, крім бабусі...

Та коли світло не загорілося ще й після того, я тріумфально випросталася.

— Ось бачите, все-таки вийшло!

Я не зважала на пульсування крові у своїх пальцях і вишкірила зуби до Голлі й Авері.

— Нам все-таки потрібна своя машина, — пробубнів мій кузен.

— Наступного разу спробуєш сам, поки я із заднього сидіння буду робити тобі безглузді зауваження, — запропонувала я і натисла на зчеплення; тьмяні фари освітили вкриту жорствою під'їзну доріжку.

Я кинула оком на дзеркало заднього огляду. Позаду нас височіла старовинна вілла «Вайтстоун». Така велетенська й прадавня, що трималася, напевно, купи завдяки тому плющу, що обріс її всю зокола, такому-сякому камінню та чистій силі волі. Там панувала ще суцільна темрява, але мені все одно здалося, що незліченні зашторені вікна витріщаються на нас із докором. Цей дім явно бачив і знав занадто багато. Я рішуче натиснула на педаль газу, і мотор гаркнув із таким оглушливим виляском, немов пролунав пістолетний постріл.

Ми трое ще раз здригнулися, і Голлі почала гарячково пристібатися.

— Їдьмо! Їдьмо! Їдьмо!

Я додала газу. Жорства порснула з-під шин, коли ми з гуркотом помчали доріжкою.

— Ну от, про хованки можна забути. Загорілося світло у спальні бабусі, — оголосив мій кузен, вигнувши тонку шию так, щоб стежити далі за домом.

Голлі невпинно сьорбала своє слаші, поки я гнала антикварну машину за ріг, засовуючи водночас стару касету AC/DC в магнітофон. Автомобіль був такий старий, що навіть він здавався

в ньому чимось сучасним. І вже за якусь секунду в салоні заревів «Thunderstruck». Напевно, ми заробимо собі цим вчинком три місяці домашнього арешту, але тієї короткої миті він здавався цілком вартим того. Широко усміхаючись, я поставила пісню на повну гучність, щоб вона аж деренчала у вухах, постукала помальованими начорно нігтями по керму і понеслася по закрученій вулиці. Ліс, який належав до маєтку, промчав стрілою повз нас. Я почула, як Авері позад мене скрутив донизу вікно і загорланив у нього. Холодний жовтневий вітер хльоснув усередину, розкошлавши мою чорну стрижку боб.

Голлі стисла своє слаші між ногами і кинула на мене зачудований погляд.

— Якщо так буде тривати далі, то завтра ми потрапимо в сільську пресу Вудлі.

— Ще більше реклами для нашого гурту, — відказала я.

Моя подруга пирхнула, тим часом як я обернулася до Авері і затягла його за пальто назад у машину.

— Запхни голову назад, Рембо, бо знову заробиш запалення носових пазух.

Мій кузен відкинувся на спинку сидіння з розпатланим на всі боки волоссям і широко усміхнувся до мене.

— Беру свої слова назад. Нам треба частіше викрадати машини.

Здивована, я втупила погляд в дорогу перед нами. Ковані ворота на в'їзді стояли відкриті. Звичайно бабуся зачиняла їх щовечора своїми руками, щоб нікому — дослівно, «жодному наброду» — не спало на гадку вештатися нашим приватним маєтком. Завжди з'являлися придуркуваті туристи, які були готові на все, щоб побачити зблизька «справжню» казкову сім'ю. Одного разу якийсь потворний тип давав мені більше двох тисяч баксів, щоб я завела його в наш маєток. У бабусі мало не трапився

серцевий напад, коли вона згодом про це дізналася. І через те, що мені на ту пору минуло лиш десять років, я серйозно замислилася над тим, щоб цю пропозицію прийняти. Ми могли мати шляхетний титул і походити від однієї давно вже мертвої казкової героїні, але заможними не були вже багато років. Вайтстоун обернувся в суцільні руїни. Звичайно, були ще казкові сім'ї, що користалися з туризму та заробляли на родоводі грубі гроші, та попри те, що він був лиш звичайним клаптем паперу, бабуса, напевно, спалила б радше себе та весь Вайтстоун, ніж впустила в нашу садибу туристів. І байдуже, як сильно нам бракувало грошей. Показна зовнішність була всім, і якщо хтось чіплявся за зовнішнє, то це була бабуса.

Ми — Вайти.

Ми дбали про родоводи, рівну поставу, доглянуті кутикули і ще й пишалися цим.

Як же я це ненавиділа — бути однією з Вайтів.

Фари освітили кілька плакучих верб, які низько схилюлися над воротами під вагою свого віку. Я видихнула, намагаючись відпружитися, і помчала до воріт так, наче хтось гнався за нами, час від часу позираючи в дзеркало заднього огляду.

— У вас, блакитнокровок, справжня манія переслідування, ви це знаєте? — спитала глумливо в мене Голлі і здула пасмо волосся зі свого обличчя.

— А ви, нешляхетні, тільки заздрите, тому що ваші пусті казочки нікому тепер не цікаві, — відрубала я, і моя найкраща подруга, що походила з сім'ї Пані Метелиці, показала мені середнього пальця.

Ну от, так воно й було виростати нащадком казкової героїні. Навіть твої найкращі подруги були такими самими нащадками. Не те щоб нас було аж надто багато. Насправді сім'ї були невеликі та трималися разом. Принаймні так здавалося ззовні. Оскільки

наш родовід був очевидно казковим, і ми собі могли це дозволити, це означало те, що ми ходили в окремі садки, свої початкові школи і, коли йшлося про нас, також Коледж братів Грімм, у якому вчилися раніше наші прапрадіди та прапрабаби, щоб зберегти свою винятковість. Ми, нащадки, були для решти світу якоюсь чудернацькою сектою. І дуже навіть відомою сектою, про яку пліткувала весь час жовта преса, присмачуючи плітки фотографіями.

Але суть у тому, що ми майже не приятелювали з «нормальними» людьми. В бабусі щоразу мало не траплявся інфаркт, коли я приводила із собою подругу, чиї предки не могли похвалитися хоча б одним балакучим помелом. Їй було прикро навіть, що я товаришую з Голлі, яка хоч і походила від казкового персонажа, не мала в собі навіть пуку шляхетної крові.

— Просто до вашого відома: нам треба за сорок хвилин стояти на сцені, якщо й справді ще хочемо дати концерт, — зауважив Авері.

Глибоко зітхнувши, я зиркнула в дзеркало заднього огляду і здригнулася так сильно, що кермо вирвалося мені з рук, і Авері та Голлі злякано зойкнули. У дзеркалі я побачила юнака. Темне волосся, темні очі і здивована усмішка на губах. Він радісно помахав рукою. Мені здалося, що він сидів біля Авері на задньому сидінні, хоча я знала, що там не було нікого. Тільки дух. Лише плід уяви, і більше нічого.

— Забирайся! — гукнула я.

— Що це з тобою, Райн? — вискнула моя подруга, коли я знову смикнула за кермо.

Я помахала головою, щоб зупинити думки, що закружляли в ній, і блимнула очима до образу в дзеркалі заднього огляду. Він нахабно підморгнув мені і вже наступної миті зник без сліду. Дякувати Богові. Я завжди бачила безліч усього невидимого. І найбільше тоді, коли була ще дитиною. Але, на жаль, я мала

й донині до цього схильність, і тепер це видавалося не таким уже й милим.

— Пробачте. Муха, — збрехала я і знизала плечима. — Ми це зробимо!

Я помчала ще швидше, аж поки стрілка спідометра не сягнула крайньої позначки.

Через п'ятнадцять хвилин ми заїхали на паркувальний майданчик «Кейдж». Це клуб у середмісті Лондона. Я припаркувалася так криво, що в якомусь іншому місці, напевно, заробила б відразу штраф. Заглушивши мотор, миттю вхопила свій гітарний чохол, закинула за плече ремінь і затріснула за собою двері. Лондон лежав перед нами. Блискучий, різнобарвний і світлий, немов діамант, роздроблений людьми на найдрібніші шматочки. Солодкавий запах Темзи віяв мені в обличчя, і навіть шкіряна куртка не захищала від холоду. Вже в жовтні температура була занадто низькою як для мого одягу.

Я затягла блискавку своєї куртки аж до самого верху і кивнула до Авері й Голлі. Голлі загойдалася нервово і поправила свою шапку. Авері закинув за плече ремінь свого баса.

— Тепер або ніколи, — промовила похмуро я, і ми пішли всі разом.

Мої чобітки голосно цокали по асфальту, коли ми попрямували до входу в «Кейдж». Клуб розташувався в старому фабричному цеху, і черга перед ним була до дідька довгою. Лише від самої думки про те, що я гратиму для стількох людей на справжній сцені, а не в брудному спортзалі нашої школи перед очима у двірника, який стежив за тим, щоб ніхто не поцупив волейбольний м'яч, моє серце забилося від хвилювання швидше. Десь із надр клубу линула музика гурту, який сьогодні був головним виконавцем. Рок-гурту, що мав назву «Скруерз».

Здавалося, що Авері читає мої думки, тому що він пирснув від сміху.

— Бачу, таке тупе ім'я тобі також би не спало на думку.

— Ага, але їм воно не завадило вчасно вийти на сцену, що нам ще доведеться зробити, — втрутилася Голлі, запихаючи барабанні палички в кишені штанів. Ударні вже стояли в клубі, і тому ми змогли доїхати на машині, не тягнучи із собою цілу гору обладнання.

— Але «Скруерз» все ж не мусили вилазити з вікон і красти машину, щоб бути сьогодні тут, — пробуркотіла я, продираючись крізь чергу. На пальці рук, які показували мені, я просто не звертала уваги, і вже невдовзі тицьнула викидайлу під ніс своє посвідчення виконавиці, витягнувши його перед тим із задньої кишені штанів.

— Здоров. Ми — «Отруєні яблука». У нас скоро виступ. — Я скинула гітару з плеча і спробувала пройти повз нього, та хлопець навіть не ворухнувся.

Він тільки лупнув на нас очима.

— Ви прийшли запізно.

Роздратована, я не зрушила з місця.

— Так, ми знаємо. У нас... виникли проблеми з транспортом. — Я кивнула в бік музейного експоната.

Охоронець схрестив на грудях руки.

— Ви запізнилися.

— Саме так. А тому нам треба терміново всередину, бо...

Він не дав мені змоги домовити, а тільки похитав головою.

— Вибачте, малі. Будете зірками тоді, коли зможете собі це дозволити. Ви спізнилися, а тому вас на сцені не буде.

Я відчула, як схвилювалися Голлі й Авері в мене за спиною.

— Але ж ми не могли раніше... — забелькотіла з ваганням Голлі, та я стала вже перед типом і піднесла підборіддя.

— Послухай мене уважно. Ми ризикували всім, щоб сьогодні бути тут. Я цілий місяць боролася за цей виступ. Це наш шанс, і ми його не втратимо. Не через мою деспотичну бабу і такий стероїдний зад, як у тебе.

Озираючись назад, я тепер розумію, що це була не надто добра ідея — образити хлопця, який мав впустити нас. Авжеж, озираючись назад, люди завжди мудріші.

Я дивилася на парубійка знизу, не бажаючи, хай там що, відводити погляд, і на його чолі запульсувала жилка.

Викидайло пирхнув і нахилився до мене. Йй аж настільки повільно, що та шкірянка, у яку він ввіпхав свої тугі м'язи, голосно заскрипіла.

— Та невже?

Я звузила очі і встромила вказівний палець у його до смішного широкі груди.

— Чи ми хочемо, щоб до цього дійшло?

Його брови метнулися вгору.

— Думаю, я спробую ризикнути, — ревноу він і вхопив мене, як щеня, за шкірку. — Ти зараз обернешся і... ох! — рывкнув він від болю.

— Ти мала паскуда! — вискнув, задихаючись, він. А я тим часом підморгнула йому, розстебнула блискавку на своїй куртці і одним спритним рухом вислизнула з неї, після чого в нього в руці залишився лише шмат шкіри. У нас за спинами галасувала юрба, явно задоволена спектаклем.

— Вперед! — гукнула я, вхопила знову свою гітару і рвучко відчинила двері.

Голлі й Авері попростували за мною. Краєм ока я бачила, як широко посміхається мій кузен, тимчасом як Голлі мала такий вигляд, немов згорить від сорому на тому ж місці. Ну, так, їй доведеться це пережити.

— Стійте! Зупиніться негайно, ви...

Лайку викидала заглушили зачинені двері клубу. Рок-музика вдарила нам у вуха. Мій і так уже швидкий пульс прискорився ще більше, коли я занурилася в нестяму «Кейджу». Клуб був напханий по зав'язку, сцена яскраво освітлена. «Скруерз» стояли на ній, і їхній головний вокал, хлопець з довгим білим волоссям і підплилою тушшю для очей, ревів у мікрофон. Як на мене, він відстав уже на кілька тактів, але басист витягував увесь виступ. Ритм проймав аж до самих кісток, і гітарний риф змушував людей репетувати від захвату. Ця музика й справді збурювала кров, треба було їм віддати належне.

Я блукала по залі поглядом, аж поки він не спинився на барі. А точніше, на Йоланді Найтінгейл, яка походила від Йоринди і Йорингеля і була власницею «Кейджу». Вона стояла за прилавком, обліпленим стікерами й обдряпаним усілякими написами, попиваючи пінту пива. Я протислася крізь гармидер і дістала кілька болючих ударів по ногах і ребрах, аж поки не змогла на решті поставити біля себе гітару, упасти на барний стілець і перехилитися через прилавок.

— Йоландо! — крикнула я і махнула рукою.

Власниця клубу підвела очі і зміряла мене допитливим поглядом.

— Погляньте тільки, хто це в нас тут з'явився.

Вона закинула собі на плече рушник.

Я здула пасмо волосся зі свого обличчя.

— Ми тут і могли б уже починати.

— Ви запізналися.

— Мені дуже жаль, але...

— У цій справі немає ніяких «але». Мені шкода. Ви запізналися.

Виступу не буде.

У моїх грудях стислося щось. Я уп'ялася пальцями у вигладжене дерево і ще більше схилилася над прилавком.

— Тільки три пісні, — попросила благально я.

— Ні.

— Тільки раз.

— Ні.

— Будь ласка, Йоландо, ми...

Почувся стук — це Йоланда з такою силою поставила перед клієнтом пиво, що піна хлюпнула на прилавок.

— Ні, Райн. Ти мене знаєш. Я була поблажливою до тебе, відколи тобі минуло чотирнадцять, і ти схотіла мені довести, що вже повнолітня. Я ніколи цього не любила: стримувати дітей від того, чого вони хотіли самі. Це завжди нас із твоєю матір'ю об'єднувало. Але те, чи стоїш ти на сцені, чи перед нею, залежить від чогось іншого. Там, на ній, ти вже не дитина. Там, на ній, треба поводитися відповідально. Якщо ти цього не можеш, то твоє місце деінде, а не тут. Розглядай це як безцінну науку у своєму житті, бо воно карає того, хто приходить запізно.

— Йоландо, будь ласка. Ми не можемо піти звідси так просто, — вичавила з себе я і припала до неї очима так проникливо, як лише можна.

Йоланда лише зміряла мене поглядом.

— Не сьогодні. Я можу знову вас запросити на виступ через три місяці.

— Через три що?

— Мені дуже жаль. — Сказавши це, вона обернулася і зникла в другому кінці бару.

Я приголомшено глипнула їй услід. Моє дихання обважніло, а серце застукотіло в явно нездоровому ритмі.

— Райн? Може, ми просто підемо? — Голлі зуміла протиснутися до мене.

Я стисла міцно губи і захитала головою.

— Ні, я ще раз поговорю з Йоландою. Вона дозволить нам грати сьогодні.

— Райн... — озвалася моя подруга, і тієї ж миті важка рука ляснула мене по плечі. Я обернулася, налякана, і побачила озлоблене обличчя викидайла.

— Тільки погляньте, хто це в нас тут, — прогарчав він.

Упс.

— Що ж, — заговорила я, але перш ніж я ще щось встигла сказати, хлопець-гора схопив мене обома руками і закинув собі на плече, як мішок картоплі. Світ перевернувся в мене перед очима, а тому розгублені обличчя Авері й Голлі я бачила вже догори ногами.

— Що це означає? Опустити мене вниз! — крикнула я до викидайла, який величезними кроками ступав до дверей, у які ми щойно зайшли. Мої друзі обмінялися поглядами, повели плечима і пішли за мною вслід — Голлі з моєю гітарою за плечем. — Це так тобі не мине! Ти хоч знаєш, хто я така? — гукнула я просто в хитливий зад у себе перед носом, увиваючись водночас як вуж.

— А я мав би? — спитав байдужим голосом викидайло.

— Аякже! Я — Райн Вайт. Внучка Емеральди Вайт. І якщо вона почує, як ти тут зі мною поводишся, смерть на гільйотині повернуть швидше, ніж ти втратиш свою роботу.

Звичайно, трохи заголосно сказано. Але моя баба дуже навіть могла довести до плачу дорослих чоловіків.

— Вайт? Ніколи не чув, — сказав він незворушно. Мовби незворушно. Він схопив мене так сильно, що в легенях не залишилося повітря. Мої ребра хруснули, явно проти цього протестуючи.

Та перш ніж я змогла хоч трохи віддихатися, знову холодне нічне повітря обвіяло мені обличчя. Концерт з уїдливих свистів і криків супроводив нас, поки мене несли уздовж черги на паркувальний майданчик. Я хмуро піднесла середнього пальця, заробивши ще кілька смішків на свою адресу.

— Від таких самих чую! — прогарчала я, коли викидаєло різко спинився, захопив мене за талію і, як мішок борошна, скинув зі свого плеча. Я гупнула на зад з такою силою, що гострий біль прошив мені спину.

— Сучий син! — випалила я.

Він пожбурих мені в обличчя мою шкіряну куртку.

— Заборона на вхід, — сказав він тільки, обернувся і знову став перед ідіотськими дверима.

— Ну, ми ще побачимо, у яке місце ти запхнеш свою заборону, коли весь світ заговорить про «Отруєні яблука», і ви будете повзати на колінах, щоб ми для вас зіграли! — ревнула я йому вслід.

Хлопець навіть не зиркнув у наш бік.

— А взагалі, нічого страшного. — Авері опустився поряд зі мною на землю, витягнув свої довгі ноги і ліниво подивився на мене з-під свого довгого світлого волосся, що сягало аж до плечей. — У тебе, бачу, слина тече від люті, кузино. — Він показав на мою нижню губу.

Я роздратовано відіпхнула його руку вбік і розкинулася на землі, немов морська зірка.

— Ще б трохи. Ми були так близько до своєї цілі. Я вже майже відчула цю сцену під своїми ногами.

Чобітки зачовгали по бетону біля мого вуха, і Голлі також опустилася вниз поряд зі мною, обхопивши руками підтягнуті коліна.

— Але ми хоча б спробували, — сказала врешті вона.

— І провалилися грандіозно, — урочисто завершив Авері, який зв'язав собі недбало волосся на потилиці. — Але я записав на відео той момент, коли ти вцідила хлопцю при дверях у його найдорожчі скарби. З нього зроблю найуспішнішу гіфку за всі часи. Щонайменше на десять хвилин. Але вистачить і п'яти, щоб збити мене мільйонером.